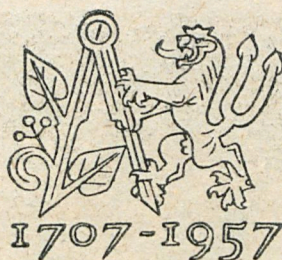

kierownikiem (i właściwie jedynym wykładowcą) szkoły był Chr. Wilenberg, rodem ze Śląska, posiadający zdobyte we Francji wykształcenie inżyniera wojskowego. W ciągu całego XVIII w. personel naukowy szkoły był nader szczupły, przeważnie jednoosobowy. Dopiero w r. 1803, gdy kierownictwo uczelni objął F. Gerstner, znany matematyk i astronom, szkoła została przekształcona w politechnikę (na wzór założonej w r. 1794 paryskiej Ecole polytechnique). Uczelnia rozwija się stopniowo, w r. 1863 uzyskuje uprawnienia akademickie, a w r. 1869 ulega podziałowi na dwie równoległe działające politechniki: czeską i niemiecką. Rozpadnięcie się dawnej Austrii i powstanie samodzielnego państwa czechosłowackiego przynosi politechnice w Pradze możliwość dalszych postę-

**250 LET
INŻYNIERSKICH SZKÓŁ
W PRAŻE**

pów. Powstaje szereg nowych wydziałów, a liczba studentów w roku 1938 sięga 7000.

W r. 1939 okupanci niemieccy zamykają Politechnikę rzekomo na

3 lata, ale do końca wojny „zapominają” ją otworzyć. Rok 1945 rozpoczyna nową epokę w życiu Politechniki. Liczba studentów wynosi obecnie 7500, pomimo że wydziały: chemiczny, kolejowy i leśny — zostały wyłączone z Politechniki i stanowią samodzielne wyższe szkoły (odłączenie wydziału chemicznego od Politechniki jest zresztą krytykowane w Pradze przez niektórych profesorów).

W postępie technicznym Czechosłowacji, w rozwoju przemysłu, transportu, elektryfikacji itd. — Politechnika w Pradze odegrała olbrzymią rolę, przodując w tym zakresie innym czechosłowackim wyższym uczelniom technicznym.

Prof. dr EDMUND TREPKA
Prorektor Politechniki Łódzkiej

POWSTANIE SEKCJI NAUK CHEMICZNYCH PRZY P. A. N.

Wydział III Polskiej Akademii Nauk obejmuje następujące, nieraz daleko stojące od siebie specjalności: matematykę, fizykę, astronomię, chemię, nauki o Ziemi — geologię, geografję, geodezję. Wskutek tak różnorodnych specjalności prace referowane na posiedzeniach naukowych Wydziału, z reguły dotyczące tylko jednej z dyscyplin reprezentowanych w Wydziale, nie mogły wzbudzić zainteresowania i wywołać należytej dyskusji.

Wydzielenie sekcji bardziej jednolitych niż Wydział, które łączyłyby członków Akademii reprezentujących jedną i tę samą dyscyplinę, stało się więc koniecznością.

W łonie Wydziału III powołano do życia na początku br. Sekcję Nauk Chemicznych. Winna ona stać się forum dyskusyjnym, na którym będą referowane ważniejsze prace naukowe z dziedziny chemii, wykonywane w Polsce: na wyższych uczelniach, w placówkach P. A. N., w instytutach przemysłowych. Prace referowane na posiedzeniu Sekcji i przyjęte przez Sekcję powinny następnie ukazać się z reguły w jednym z organów P. A. N.: *Biuletynie*, *Rocznikach Chemii*, *Chemii Analitycznej*.

Przewodniczącym Sekcji wybrano członka rzeczywistego P. A. N. prof. dra Tadeusza Urbańskiego, a zastępcą przewodniczącego — członka korespondenta P. A. N. prof. dra Wiktora Kemulę.

Dnia 27 maja br. odbyło się pierwsze posiedzenie organizacyjne członków Sekcji, po czym odbyło się pierwsze posiedzenie naukowe. Na posiedzenie zgłoszono aż 21 referatów. Z braku czasu zaledwie połowa z nich mogła być wygłoszona. Sam fakt tak dużej liczby prac oryginalnych jest objawem

dodatnim i zachęcającym Sekcję do dalszej pracy.

Na pierwszym posiedzeniu zreferowano następujące prace:

A) Praca przedstawiona przez prof. dra M. Śmiałowskiego, członka korespondenta P. A. N.:

A. Fuliński i B. Baranowski — Elektrograwitacyjny rozdział dwuskładnikowych roztworów elektrolitów przy małej odległości elektrod.

B) Prace przedstawione przez prof. dra O. Achmatowicza, członka korespondenta P. A. N.:

J. Michalski — Przemiany pseudochlorowców ze związkami fosforoorganicznymi.

J. Michalski — Działanie siarkowodoru na chlorobezwodnik organicznych kwasów fosforu trójwartościowego.

C) Prace przedstawione przez prof. dra W. Trzebiatowskiego, członka rzeczywistego P. A. N.:

B. Jeżowska-Trzebiatowska i M. Wrońska — Mechanizm rozkładu żelazianów - (VI).

B. Jeżowska-Trzebiatowska i St. Wajda — Kompleksy diamentyczne renu - (IV).

B. Jeżowska-Trzebiatowska i H. Przywarska — Kinetyka i mechanizm powstawania kompleksu nadtlennowego renu - (IV).

W. Trzebiatowski i H. Kubicka — Struktura i własności magnetyczne kontaktów platynowych.

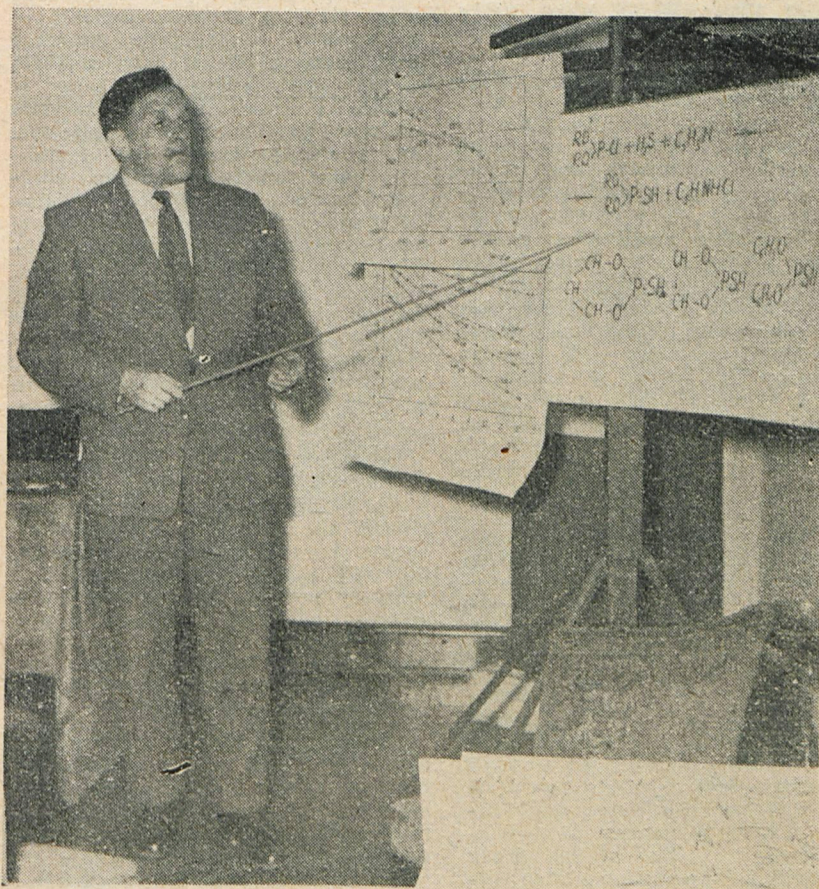
Przewodniczący Sekcji Nauk Chemicznych, członek rzeczywisty P. A. N.,
prof. dr Tadeusz Urbański.

Pierwsze posiedzenie naukowe Sekcji Nauk Chemicznych.

Doc. Jan Michalski z Politechniki Łódzkiej referuje pracę o działaniu siarkowodoru na pewne organiczne pochodne kwasów fosforu.

Wszystkie zdjęcia — CAF. !

B. Staliński — Własności elektryczne i magnetyczne układu lantan — wodór.

J. Terpiłowski — Własności termodynamiczne ciekłych stopów srebro — ołów.

D) Prof. dr W. Kemula, członek korespondent P. A. N., przedstawił pracę:

W. Kemula — Zastosowanie większej elektrody kroplowej do oznaczania minimalnej ilości jonów niektórych metali.

E) Prof. dr T. Miłobędzki, członek rzeczywisty P. A. N., przedstawił pracę:

J. W. Kolińska — O powstawaniu pirofosforu sodu ($Na_2H_2P_2O_5$) drogą pirolitycznego utleniania jodem fosforu dwusodowego (Na_2HPO_4).

F) Prof. dr T. Urbański, członek rzeczywisty P. A. N., przedstawił pracę:

Z. Eckstein, W. Sobótka i T. Urbański — O widmach absorpcji w ultrafiolecie pochodnych β -chlorowco- β -nitroalkoholi.

Pozostałe referaty postanowiono przedłożyć na następnym posiedzeniu Sekcji Nauk Chemicznych.

Prof. dr TADEUSZ URBANSKI
Przewodniczący Sekcji Nauk Chemicznych P. A. N.